

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ΥΠΟ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

α'. — Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

Ἄνδρ. Δασκαράτος ἐν Ἀργυροπολὶτι.

Ο ἀδιάκριτος, ἀπαντῶνταςσε στὸ δρόμο, σοῦ πέρνει τὸ ἄνθος ὁποῦ βαστάς, καὶ τὸ κάνει 'δικότου' υποθέτοντάςσου εὐχαρίστηση μεγάλη νὰ δώσης τὸ ἄνθοςσου εἰς ὑποκείμενον ὡς τὸ ἐδικόντου. Κατ' αὐτὸν, εἶν' ἐκείνη μία τιμὴ ποῦ σοῦ κάνει. Ἀλλὰ, 'μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἐννοῇ μήτε τόσο' καὶ μόνον τοῦ ἀρέσει τὸ ἄνθοςσου.

Ἐμβαίνει στὴ συναναστροφή με πάταγον, καὶ ἀρχίζει ὁμιλίαν, ἀδιαφορῶντας ἂν ἦτον πρωτίτερα ἀρχηνημένη ἄλλη. Ἐνδέχεται δὲ

νὰ φέρῃ ἐμπρὸς καὶ ὁμιλίες ἀνάρμοστες, εἰς τὴν παρουσίαν μάλιστα Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων.

Ἀντισκόβει ὅλους διὰ νὰ 'μιλήσῃ αὐτός. Ἀλλ' ἂν κανεῖς ἀντισκόφη αὐτὸν, τὸν ἐπιπλήττει με αὐστηρότητα.

Δὲν εὐχαριστεῖται νὰ ἦναι μέλος τῆς συναστροφῆς, ἀλλὰ θέλει νὰ κυριαρχεῖ ἀπάνου σ' ὅλους, καὶ ὅλοι νὰ περιστρέφονται τριγύρωτου.

Ἐπισκέφτεται τοὺς φίλους σὲ στιγμὲς ὅπου τοὺς γνωρίζει ἐνασχολημένους εἰς ἐνδιαφέροντα πράγματάτους· καὶ παραπονεῖται με πικρίαν, ἂν δὲν ἀφήσουνε τὴ δουλειάτους, διὰ νὰ καθίσουνε με αὐτὸν νὰ 'μιλήσουνε διὰ τὴν ψύχρα, ἢ διὰ τὴ ζέ-

στα τῆς ὥρας, διὰ τὰ φαγητὰ τῆς ἡμέρας· νὰ μένουνε κάθε τόσο ἄφωνοι νὰ κυττάζονται· ν' ἀνασκαμνισθῇ, καὶ νὰ βαρεθῇ σὲ πολλήωρα ἔπειτα ν' ἀσκοθῇ νὰ φύγῃ.

Καλεσμένος σὲ συμπόσιον, καθίζει κοντὰ στὸν κόφτη, trinciante, καὶ τραβάει στὸ πιάτοτου τὰ καλῆτερα κομμάτια, ἀδιαφορῶντας διὰ τὰς Κυρίες ὅπου τοῦ παρακάθονται.

Συνταξιδεύοντας μὲ ἄλλους, ὕγανει καὶ καπνίζει, χωρὶς νὰν τόνε ἔγνοιᾷσῃ ἂν ὁ καπνὸς ἐνοχλῇ τοὺς συνταξιδιώτες του.

Εἰς τὸν περίπατο σταματᾷ κάθε τόσα βήματα ὑποχρεώνοντας ἔτσι καὶ τὸ σύντροφόν του νὰ σταματᾷ κι' αὐτὸς, ἐναντίον εἰς τὴν εὐχαρίστησίν του, καὶ χωρὶς δίκην.

Σὲ βλέπει μὲ ἄλλους, καὶ σοῦ κάνει ἐρώτησες ἄκαιρες· τὰς ὁποῖες ὄχι μόνον δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἀποκριθῇς, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς ἢ ἴδιες ἐρώτησέσου σὲ στενοχωροῦν καὶ σὲ πνίγουν.

Σὲ ἔξερει γιὰ τὰς Ἀθήνας; σὲ παρακαλεῖ νὰν τοῦ πάρῃς μία μικρὴ παραγγελοῦλα. Καὶ σοῖ στέλνει μία κάσα ροζόλια γιὰ τὸν δεῖνα Τμηματάρχῃ, καὶ ἓνα μπότι ξύδι γιὰ τὴν δεῖνα Κυρία.

Ἄν ξένος, καλένεται μόνοςτου, ἢ ἐμμέσως σὲ ὑποχρεώνει νὰν τὸν φιλοξενίῃς διὰ ὀλίγες ἡμέρες..... Μὰ τότε πέρνει κατοχὴ στὸ σπῆτισον, καὶ δὲν ἐνθυμεῖται πλέον νὰ ξεκολλήσῃ. «Ἡ Κυρία σου, φίλε μου, τοῦ λὲς τότε, πρέπει νὰ σὲ ἀποζήτησε... ἢ καυμένη!... τὴν ἀπαράτησες!...» Ἀλλ' αὐτὸς σοῦ ὑπόσχεται νὰν τῆς γράψῃ νᾶλθῃ!

Ὁ ἀδιάκριτος ἔχει χρεῖαν ἀπὸ μίαν ταχτικὴν σειρὰν καλῶν καὶ ἀποτελεσματικῶν μαθημάτων. "Ὅποιος τὸν βοηθήσῃ στὴ μαθητέυσή του, ὠφελεῖ αὐτόν, κ' εὐεργετεῖ καὶ τὴν κοινωνίαν.

6'.— Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

Ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀφαίρεσιν, εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἀφαιρέσεώς του, εἶναι μηχανὴ αὐτοκίνητη καὶ χωρὶς κρίσιν. Τὸ πνεῦμα του ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὸ σῶμα του, καὶ τὸ ἀφίνει ἀδέσποτο, νὰ ἐργάζεται χωρὶς διεύθυνση. Ὁ ἀφηρημένος τότε πάσχει ἓνα εἶδος ὑπνοδασίας, ἢ καὶ χειρότερα.

Ἦμπορεῖ τότε ν' ἀπιθῶσῃ τὸ λιανοκέρι ἀναμένο ἀπάνου στὸ κρεβάτι, καὶ νὰν τὸ ἀφήσῃ ἐκεῖ νὰ κάψῃ τὸ σπῆτι.

Ἐμπορεῖ νὰ κλείσῃ τὸ παιδάκι του σ' ἓνα μέρος, καὶ νὰ μὴν τὸ ἔθυμῃ πλέον. . . .

Ἐμπορεῖ νὰ γένῃ αἷτιος πολλῶν τοιούτων δυστυχημάτων. Ἀλλὰ καὶ παρεχτός τῶν φρικωδῶν τούτων, ἐχθέτεται καθημερινῶς ὁ ἀφηρημένος σ' ἄλλα πολλὰ, ἐπιζήμια κ' ἐκεῖνα καὶ δυσάρεστα, καὶ ποῦ κάνουν τὸν ἀφηρημένον γελοῖον.

Μπαίνει στὸ κατόίτου νὰ κάμῃ κάτι· καὶ διὰ νὰ μὴ λερῶσῃ τὸ φράκτου, τὸ βγάνει, τὸ διπλώνει, καὶ τὸ φυλάει μέσα σ' ἓνα πληθάρι γεμάτο λάδι. Ἐπειτα δὲν τὸ βρίσκει, καὶ φωνάζει πῶς τοῦ τὸ κλέψανε.

Γδύεται νὰ κοιμηθῇ καὶ πιθώνει τὸ ρολοῖτου μέσα στὴ λεκάνη! Τὴν ἀκόλουθον αὐγὴν σκαστίζει πῶς διάολο τὸ ρολοῖτου εἶναι μέσα στὴ σαπουνάδα!

Βγαίνει νὰ πᾶν νὰ ψωνίσῃ· μὰ ἔχει στὸ νοῦτου τὸν Γαλλοπρωσικὸν πόλεμον τοῦ 1870, καὶ περνάει τὴν ἀγορὰ χωρὶς νὰ τὴν προσέξῃ· τραβάει τὸ δρόμο ἐμπρὸς ἕως ὅτου νὰ μπάσῃ τοὺς Πρώτους εἰς τὸ Παρίσι· καὶ τότε ἔξυπνημένος εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον, γυρίζει ὀπίσω καὶ ψωνίζει τὰ λάχανάτου.

Ἐρωτᾷ ἐπανηλειμμένως τί νέα ἔφερε τὸ ἀτμόπλοιο, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ εἶπανε πῶς δὲν ἦλθε ἀκόμη.

Ὁ ἀφηρημένος ἔχει στιγμῆς εἰς τὰς ὁποῖας μᾶς ἐνθυμίζει τὸν παλὶμπαιδα.

Καθαρίζει ἀμύγδαλα; πολὺ εὐκόλο νὰ πετάξῃ τὰ μουμούδια, καὶ νὰ βαστᾷ τὰ τσούφλια.

Σὲ κλένει νὰ σὲ γέψῃ αὔριο; ἐνδέχεται νὰ μὴ ἔθυμῃ πλέον· καὶ αὔριο νὰ πᾶς νὰν τὸν εὕρης γεμένονε.

Κυρία ἡ ὁποία, ἀφηρημένη, εἶχε ἤδη ῥωτήσῃ δύο φορές κάποιας φτωγῇ πόσα παιδιὰ εἶχε· ὅταν καὶ τρίτη φορὰ τὴν ἐξαναρώτησεν· «Κυρία μου, τῆς εἶπε ἡ φτωγῇ, ἀπὸ τὴν ὕστερη φορὰ ποῦ μ' ἐρώτησες, δὲν ἔκαμν ἄλλο.»

Ὁ ἀφηρημένος εἶναι σωματικῶς ἐμπρός μας, ἐνῶ τὸ πνεῦμα του ἐνδέχεται νὰ ταξιδεύῃ μὲ τ' ἀερόστατο. Καὶ τότε χάνομε τὰ λόγια μας ὁμιλῶντες το.